

[Poul Hansen (Kalundborg).]

og afsætningsmuligheder ude omkring i verden. Som allerede fremhævet af den højtærede økonomi- og arbejdsminister må vi dér ikke mindst have vor valutamæssige stilling for øje; vi ved allesammen, hvad det kan medføre for alle borgere i landet, når rystelser optræder på dette område. Dertil kommer, at produktionen her i landet nu engang er betingelsen for den daglige tilværelse for os allesammen.

Nogle vil måske fremhæve og særligt hæfte sig ved udbytter og den slags ting, men forholdet er til syvende og sidst det, at for alle de almindelige, jævne hjem i landet er det af den allerstørste betydning, at produktionen kan gå sin gang.

Det er en meget alvorlig sag at gribe ind i arbejdsmarkedets parters frie ret til selv at nå til enighed om arbejdsvilkårene; dette er understreget derved, at De samvirkende Fagforbund har frarådet indgreb også i den foreliggende situation, men af de grunde, som jeg har nævnt, og af de grunde, som den højtærede minister så stærkt fremhævede ved fremsættelsen, mener vi, at det skridt, der her er foreslået af regeringen, er det nødvendigt at foretage. Ingen regering og intet folketing — og det er jo hos regering og folketing, ansvaret for forholdene her i landet i sidste instans samler sig — kan efter vor opfattelse lade tingene udvikle sig, som det nu ser ud til, uden at foretage sig noget.

Jeg ved meget vel, at indgrebet ikke vil være velset i vide arbejderkredse, og at det i øjeblikket vil føles som uberettiget. Jeg er også klar over, at det er en meget let sag at spille på den utilfredshed og bitterhed, som findes, og som jeg meget vel forstår efter det, der er gået forud, og som jeg iøvrigt ikke skal komme nærmere ind på. Men jeg har det håb, at flere og flere efterhånden kan erkende, at det er nødvendigt, at dette indgreb nu foretages, og at det trods alt vil være at foretrække for alt det, som ville gå tabt, hvis arbejdskampen skulle føres til den bitre ende.

Vi kan give vor tilslutning til og udtrykke vor tilfredshed med, når det nu er nødvendigt at gribe ind, at dette indgreb så i regeringens forslag er begrænset på den måde, at mæglingforslaget kun skal gælde eet år. Derved skabes der mulighed for, at

der hurtigere end forudsat i mæglingforslaget kan optages forhandlinger igen og i lys af den situation og de muligheder, som så måtte foreligge, sættes ind for at opnå yderligere forbedringer.

Jeg vil også gerne udtrykke vor tilfredshed med, at det ved fremsættelsen blev bebudet, at der fra den høje regerings side om nogle dage vil blive fremsat forslag vedrørende pris- og avanceforhold. For enhver familie er spørgsmålet om prisernes højde lige så vigtigt som spørgsmålet om lønnens højde. Hvis det kan lykkes at holde prisudviklingen i ro, har det fuldt så stor betydning som en kontant lønforhøjelse. Med de overskud, som rundt om er indtjent i virksomhederne, skulle der på forhånd synes at være gode muligheder for en politik, som sigter på stabile prisforhold. Jeg kan føje til, at en sådan politik vil falde i tråd med den henvendelse, som vi i sidste uge modtog, jeg tror det var fra De samvirkende Husmandsforeninger i Fyens stift. Jeg tror også, at en sådan politik vil møde almindelig tilfredshed hos befolkningen, og vi er derfor fra vor side glade for, at regeringen vil tage dette spørgsmål op og komme til folketinget med forslag i så henseende.

Hertil vil jeg så gerne have lov til at føje endnu et par bemærkninger, som jeg synes situationen kan give anledning til. Et af de spørgsmål, som var fremme under overenskomstforhandlingerne, et af de krav, som var stillet fra arbejderside, var kravet om arbejdstidsforkortelse. Dette krav var også inddraget under overenskomstsituationen i 1954. Hvis jeg ikke husker galt, blev det dengang udskudt under hensyn til forholdene i Norge og Sverige. Jeg vil gerne i den anledning her udtrykke håbet om, at dette spørgsmål vil kunne løses og vil kunne løses efter en nordisk linie, inden altfor lang tid er gået. Der er jo netop i dag fremkommet meddelelse om arbejdet i en svensk regeringskommission, som har beskæftiget sig med dette arbejdstidsspørgsmål, og jeg har forstået de meddelelser, som er fremme, på den måde, at man foreløbig i Sverige stiler imod en arbejdsuge på 45 timer.

Der er for mig ingen tvivl om, at arbejdstidsspørgsmålet, spørgsmålet om arbejdstidsforkortelse, trænger sig på til løsning, efterhånden som den tekniske udvikling